

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petra Šuránka v právní věci žalobkyně: **MUDr. M. D.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou, se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2016, č. j. 1 Ad 4/2016 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovené zástupkyni žalobkyně, Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové, advokátce, se sídlem Muchova 223/9, Praha 6, **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 1.573 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobkyně vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Úřad práce České republiky, krajská pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 10. 9. 2015 č. j. 42729/2015/AAE, žalobkyni nepřiznal příspěvek na živobytí. Správní orgán I. stupně shledal, že příjem společně posuzovaných osob podle § 9 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné

nouzi, (žalobkyně a jejího syna) v rozhodném období duben – červen 2015 činí částku 7.341,42 Kč, která převyšuje částku živobytí společně posuzovaných osob stanovenou ve výši 6.590 Kč, a žalobkyně proto nesplňuje podmínky nároku na příspěvek na živobytí podle § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 11. 2015 č. j. MPSV-UM/25480/15/9S-HMP, rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl.

[2] V žalobě podané k Městskému soudu v Praze žalobkyně namítala, že její odůvodněné náklady na bydlení převyšují příjem její domácnosti, tj. příjem její a jejího syna, jelikož v období od dubna do června 2015 dosahovaly náklady na bydlení průměrné výše 14.611 Kč. Žalobkyně je tedy nepochybně osobou v hmotné nouzi. Žalovaný měl také při výpočtu částky živobytí žalobkyně nesprávně vycházet z částky existenčního minima, namísto minima životního, a nesprávně posoudil možnost využití chaty a zahrady ve vlastnictví žalobkyně ke zvýšení jejích příjmů. Žalobkyně využívá zahradu k pěstování plodů a bylin, a její prodej či pronájem tak po ní nelze požadovat. Z rozhodnutí není podle žalobkyně patrné, zda by prodej nebo jiné využití jejího majetku byly úměrné zisku z něho plynoucímu. Žalobkyně také namítala, že možnost využití nemovitého majetku se posuzuje až po uplynutí 3 měsíců, za které byla vyplacena dávka, přičemž jí v roce 2015 nebyla na dávkách pomoci v hmotné nouzi vyplacena ani koruna.

[3] Městský soud se ztotožnil se závěrem, že částka živobytí společně posuzovaných osob je nižší, než jejich příjem po odečtu odůvodněných nákladů na bydlení v maximální výši 35 % tohoto příjmu. Žalobkyně proto není osobou v hmotné nouzi ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Částka živobytí byla v případě žalobkyně vypočtena dle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi, a proto vychází z částky existenčního minima, a nelze proto vycházet z částky minima životního. Městský soud rovněž neshledal pochybení ve vyloučení zvýšení částky živobytí podle § 26 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi s ohledem na nemovitý majetek ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně vlastní pozemek o výměře 1.938 m² v obci V., jehož součástí je stavba zahradní chatky. Žalovaný přezkoumatelně odůvodnil, proč nepovažuje nemovitost žalobkyně za majetek, jehož prodej nebo jiné využití by bylo neúměrné zisku z něj plynoucímu. Rovněž shledal, že běžné využívání zahrady, tj. pěstování a požívání jejích plodů, nelze mít za důvod, pro který by nebylo možno po žalobkyni prodej nebo jiné využití nemovitosti spravedlivě požadovat. S ohledem na výše uvedené městský soud žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností.

[5] Stěžovatelka předně namítá, že otázka, zda se nachází v hmotné nouzi, měla být posuzována podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle kterého se osoba nachází v hmotné nouzi, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob dosahuje sám nebo spolu s příspěvkem na živobytí podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi částek živobytí, ale nepostačuje k zabezpečení odůvodněných nákladů na bydlení (§ 34) a služeb s bydlením bezprostředně spojených, a dále též podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle kterého se osoba považuje

pokračování

za osobu v hmotné nouzi též, jestliže nesplňuje podmínky uvedené v odstavci 2, avšak s přihlédnutím k jejím příjmům, celkovým sociálním a majetkovým poměrům jí hrozí vážná újma na zdraví. Nad rámec uvedeného stěžovatelka také poukazuje na výjimky z výčtu osob, které nejsou v hmotné nouzi, podle § 3 odst. 1 písm. a) bod 2, 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Městský soud pochybil, pokud se touto otázkou k námitce stěžovatelky nezabýval.

[6] V této souvislosti stěžovatelka také namítá, že při stanovení částky živobytí bylo nesprávně vycházeno z částky existenčního minima, ačkoliv podle § 5 odst. 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, existenční minimum nelze použít u poživatelů starobního důchodu a osob starších 68 let.

[7] Další námitka stěžovatelky směřuje proti závěru, že stěžovatelka si může příjem zvýšit prodejem nebo jiným využitím svého majetku – zahrady a zahradní chatky. Po stěžovatelce nelze spravedlivě požadovat, aby tento majetek prodala či pronajala, jelikož zahradu využívá k pěstování plodů a bylin, které alespoň částečně přispívají ke zmírnění jejích zdravotních problémů. V posuzovaném případě tedy měly správní orgány přihlížet k § 14 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle kterého prodej nebo jiné využití majetku příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi nevyžaduje v případech, kdy je zřejmé, že jeho prodej nebo jeho jiné využití by nebyly úměrné zisku z něj plynoucímu nebo pokud to nelze po osobě spravedlivě žádat.

[8] Stěžovatelka odkazuje také na § 11 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle kterého se možnost využití prodeje nebo jiného využití movitého nebo nemovitého majetku pro zvýšení příjmu vlastním přičiněním posuzuje až po uplynutí 3 měsíců, za které byla vyplacena dávka, pokud nárok na tuto dávku trvá. Stěžovatelce přitom za rozhodné období žádné příspěvky vyplaceny nebyly, a k možnosti prodeje či jiného využití majetku tak nemělo být přihlíženo.

[9] Stěžovatelka nakonec namítá, že městský soud neposoudil splnění podmínek nároku na doplatek na bydlení podle zákona o pomoci v hmotné nouzi. Uvádí přitom důvody, pro které by jí nárok na tento příspěvek měl vzniknout.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření konstatuje, že stěžovatelka nesplňovala podmínku nároku na příspěvek na živobytí podle § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi, jelikož příjem společně posuzovaných osob podle § 9 odst. 2 téhož zákona převyšuje částku živobytí. I pokud by správní orgány nezohlednily vlastnictví nemovitého majetku, příjmy společně posuzovaných osob by stále převyšovaly částku živobytí.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že městský soud se nevypořádal se všemi námitkami obsaženými ve správní žalobě. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda není napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení v žalobě za důvodnou a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz např. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Již tato skutečnost by přitom byla důvodem zrušení napadeného rozsudku.

[14] Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). S tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na uvedená východiska rozsudek městského soudu ob stojí. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že městský soud se nezabýval otázkou, zda její nárok na příspěvek na živobytí mohl být posouzen podle § 2 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi nebo § 2 odst. 3 tohoto zákona, které stanoví podmínky, za kterých se osoba nachází v hmotné nouzi.

[16] Zákon o pomoci v hmotné nouzi obsahuje v § 2 vícero definic osob, které se pro účely tohoto zákona nacházejí v hmotné nouzi. Jednotlivé definice se však vztahují k různým typům dávek pomoci v hmotné nouzi vymezeným v tomto zákoně. Pro přiznání nároku na příspěvek na živobytí je podle § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi rozhodná pouze definice uvedená v § 2 odst. 2 písm. a), podle které má nárok na příspěvek na živobytí „osoba v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.“ Z této skutečnosti městský soud v napadeném rozsudku vycházel, a i když se následně nezabýval dopadem ostatních definic hmotné nouze na situaci stěžovatelky, tato skutečnost nevede k nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů, jelikož zákon o pomoci v hmotné nouzi jiný postup neumožňuje.

[17] K tomu Nejvyšší správní soud nyní doplňuje, že definice uvedená v § 2 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi se vztahuje pouze k doplatku na bydlení podle § 33 odst. 1 tohoto zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2012, č. j. 4 Ads 82/2012 - 26). Definice obsažená v § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi je pak výslovnou

pokračování

podmínkou pro vznik nároku na dávku mimořádné okamžité pomoci podle § 36 a § 37 zákona (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 3. 2013, č. j. 6 Ads 138/2012 - 19, a ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20). Pro účely přiznání příspěvku na živobytí z nich proto není možné vycházet. Není možné také vycházet z výjimek výčtu osob, které nejsou v hmotné nouzi, podle § 3 odst. 1 písm. a) body 2 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi, jelikož i v těchto případech je třeba předně naplnit podmínky hmotné nouze stanovené v § 2 zákona.

[18] Pokud stěžovatelka dále namítala, že městský soud se nezabýval jejími námitkami proti nepřiznání doplatku na bydlení, je to dáno tím, že městský soud tuto otázku usnesením ze dne 29. 2. 2016, č. j. 1 Ad 4/2016 - 32, vyloučil k samostatnému projednání (o nepřiznání doplatku na bydlení bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č. j. MPSV-2016/9695-911). Ani tato skutečnost proto nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů.

[19] Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda stěžovatelka splňuje podmínky pro přiznání příspěvku na živobytí podle definice osoby v hmotné nouzi uvedené v § 2 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle tohoto ustanovení se osoba nachází v hmotné nouzi, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob „po odečtení přiměřených nákladů na bydlení (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí (§ 24)“.

[20] V posuzovaném případě bylo zjištěno, že příjem společně posuzovaných osob (stěžovatelky a jejího syna) podle § 9 odst. 1 a 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi za rozhodné období činí částku 7.341,42 Kč. Ta byla vypočtena jako rozdíl skutečného příjmu stěžovatelky a jejího syna (11.294,5 Kč; § 9 odst. 1 zákona) a částky odůvodněných nákladů na bydlení, které mohou dosahovat nejvýše 35 % příjmu osoby nebo společně posuzovaných osob, tj.: $11.294,5 - (11.294,5 \times 0,35) = 7.341,42$.

[21] Částka živobytí stěžovatelky byla vypočtena podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném do 30. 9. 2015, která činí u osoby, která není uvedena v písmenech a), b), d) nebo e), částku existenčního minima, popřípadě zvýšenou o částky uvedené v § 26 až 29. Částka existenčního minima činí podle § 5 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu 2200 Kč. Tato částka byla v případě stěžovatelky zvýšena podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi o polovinu částky rozdílu mezi životním minimem osoby a existenčním minimem (tj. 470 Kč), neboť nebylo zjištěno, že by stěžovatelka měla jakékoliv nároky či pohledávky, které by mohla využít ke zvýšení příjmů. Dále byla částka živobytí stěžovatelky navýšena podle § 29 zákona o pomoci v hmotné nouzi, jelikož bylo prokázáno, že její zdravotní stav vyžaduje zvýšené náklady na dietní stravování. Jelikož má stěžovatelka více typů diet, byla k částce živobytí v souladu s § 1 odst. 2 vyhlášky č. 389/2011 Sb. připočtena částka 1.090 Kč odpovídající dietě při osteoporóze, tj. částka té z diet, která je nejvyšší. Spolu s osobou společně posuzovanou byla stěžovatelce stanovena částka živobytí ve výši 6.590 Kč. Jedná se tedy o částku nižší, než je příjem společně posuzovaných osob vypočtený ve výši 7.341,42 Kč, a nárok na příspěvek na živobytí podle § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi stěžovatelce proto nevznikl.

[22] Stěžovatelka v této souvislosti namítá, že při výpočtu částky živobytí mělo být s ohledem na § 5 odst. 2 zákona o životním a existenčním minimu přihlédnuto jako k základu částky živobytí k životnímu minimu, a nikoliv existenčnímu. Nejvyšší správní

soud však již v rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 6 Ads 98/2008 - 53, shledal, že: „*úpravu v § 5 odst. 2 zákona o životním a existenčním minimu (tj. zákaz užití existenčního minima u vyjmenovaných skupin osob) nelze chápat ve vztahu k zákonu o pomoci v hmotné nouzi jako zákaz zákonodárci užít tyto hranice pro účely zákonné úpravy pomoci v hmotné nouzi. Vztah těchto dvou zákonů je vztahem nezávislým, nejsou ve vztahu speciality ani jinak obvykle chápaných možností vztahu dvou předpisů stejné právní síly (např. lex posterior, lex specialis apod.).*“ Tento závěr plně dopadá také na posuzovaný případ. Při stanovení částky živobytí společně posuzovaných osob tak správní orgány správně postupovaly podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi, který jako částku živobytí stanoví minimum existenční.

[23] Stěžovatelka dále namítala, že správní orgány pochybily, pokud nepřistoupily ke zvýšení částky živobytí podle § 26 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle něhož má nárok na zvýšení částky živobytí o polovinu částky rozdílu mezi životním minimem osoby a existenčním minimem osoba, která majetek: „*a) nemá, b) má, ale nelze jej využít ke zvýšení příjmů, c) má a využívá jej ke zvýšení příjmů.*“

[24] Správní orgán I. stupně shledal, že stěžovatelka je majitelkou zahrady o výměře 1.938 m² v obci V., okres K. H., a pozemku o výměře 41 m² v obci V., jehož součástí je stavba – zahradní chatka. Z webových stránek České společnosti certifikovaných odhadců majetku správní orgán I. stupně zjistil, že v obci V. se minimální cena pozemků pohybuje v rozmezí 30 – 100 Kč za m². Minimální cena zahrady proto činí 58.140 Kč. Odhadní tržní cena domů v lokalitě potom činí 30 – 150 Kč za m². Minimální cena zahradní chatky proto činí 1.230 Kč. Celkem tedy mají nemovitosti ve vlastnictví stěžovatelky minimální hodnotu 59.370 Kč. Žalovaný v návaznosti na uvedené skutečnosti shledal, že se jedná pouze o rekreační nemovitosti, a nikoliv tedy majetek, jehož prodej nebo jiné využití nelze po stěžovateli spravedlivě žádat. Je pouze na zvážení stěžovatelky, zda svůj majetek prodá nebo jinak využije ke zvýšení svých příjmů k překlenutí subjektivně pociťovaného pocitu hmotné nouze. Městský soud se s uvedenými závěry správních orgánů ztotožnil.

[25] Stěžovatelka namítá, že prodej předmětných nemovitostí po ní nelze spravedlivě požadovat, jelikož užívání zahrady má význam pro její zdravotní stav, a její prodej by nebyl úměrný zisku z něho plynoucímu. Nejvyšší správní soud chápe argumentaci stěžovatelky, že její osobní vazba k jejím nemovitostem s přihlédnutím k jejímu věku a zdravotnímu stavu by mohly v posuzovaném případě založit překážku využití nemovitostí ke zvýšení příjmů ve smyslu § 26 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi. I po zvýšení částky živobytí o polovinu částky rozdílu mezi životním minimem osoby a existenčním minimem podle tohoto ustanovení, tj. o 470 Kč, by však v posuzovaném případě byla částka živobytí společně posuzovaných osob (6.590 + 470 = 7.060 Kč) nižší než jejich příjmy (7.341,42 Kč). Nárok na příspěvek na živobytí by tak stěžovateli ani po zvýšení částky živobytí podle § 26 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi nevznikl. V postupu správních orgánů ani městského soudu tak v tomto ohledu nelze spatřovat vadu, která by mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé.

[26] Stěžovatelka nakonec namítá, že možnost využití majetku ke zvýšení příjmů se počítá až po uplynutí tří měsíců pobírání příspěvku na živobytí. Stěžovatelka zde odkazuje na § 11 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném do 31. 12. 2014,

pokračování

z něhož však nelze vycházet, jelikož v rozhodném období (duben – červen 2015) mělo odkazované ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi jiný obsah. Znění zákona o pomoci v hmotné nouzi účinné v rozhodném období však stanoví obdobné pravidlo v § 26 odst. 2: „[p]okud nedojde k využití majetku do uplynutí 3 měsíců, za které pobírá osoba nebo společně s ní posuzovaná osoba opakující se dávku, má se za to, že jde o osobu uvedenou v § 3 odst. 1 písm. c),“ tj. osobu, která není v hmotné nouzi. Citované ustanovení však upravuje situaci, kdy osoba příspěvek na živobytí v důsledku naplnění podmínek jeho přiznání již pobírá, ale v uvedené lhůtě svůj majetek nepoužije ke zvýšení vlastních příjmů. V posuzovaném případě z něj tedy nelze vycházet, jelikož stěžovatelce příspěvek na živobytí přiznán nebyl. Jak bylo výše uvedeno, ani zvýšení částky živobytí podle § 26 by s ohledem na výši příjmu společně posuzovaných osob stále nevedlo k přiznání příspěvku na živobytí.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[28] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

[29] Odměna zástupkyně stěžovatelky Mgr. Dagmar Rezkové Dřimalové, advokátky, která byla stěžovatelce k její žádosti ustanovena usnesením městského soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 1 Ad 4/2016 - 32, byla stanovena za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti ze dne 13. 1. 2017 podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Odměnu tedy činí částka 1.000 Kč [§ 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve spojení s § 35 odst. 2 větou druhou s. ř. s.]. Dále má zástupkyně stěžovatelky právo na náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupkyně stěžovatelky rovněž doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, její odměna (a náhrada hotových výdajů) se tak zvyšuje o tuto daň (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a celkem činí 1.573 Kč. Zástupkyni stěžovatelky tak bude vyplacena částka ve výši 1.573 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu